

פרק א'

"שיפי?" קול מבוגר מפתיע אותי מעבר לקו, "ערב טוב. מה שלומך?"

"ברוך ה'". הקול מוכר לי עד אימה, גורם לי לקפוא על מקומי.

"תזכירי לי, מה שם המשפחה שלך היום?"

"גרינברג". אני מגלגלת את השם החדש על לשוני. כמעט נשלף

לי ה'שטיין'. "עם מי יש לי את הזכות לדבר?"

הקול מכחכח בגרונו. "זאת המנהלת".

אני שומטת את הסקוטש הירוק. כמעט בולעת את הלשון.

המנהלת! רק לפני חודש נפגשנו באולם הכינוסים של הסמינר,

באירוע סיום חגיגי. המנהלת חילקה תעודות מהודרות לכל

בת ובת באופן אישי. תעודות המקנות מעמד של מסיימת

לימודי הוראה.

מעבר לקו המנהלת כבר ממשיכה הלאה..." ולכן המורה איזבי החליטה שצריך לפתוח הקבצה נוספת", היא מדברת בשטף.

"מ...מה?" אני מתיישבת על הספה הפצפונת ביחידת הדיור, ממוללת עלים מלאכותיים מעציץ בצד. מנסה להתרכז.

"בכל שנה, ביי"א, לפני מבחני החוץ, יש בנות שנופלות בין הכיסאות", המנהלת חוזרת על דבריה, לאט וברור. "במקצוע העברית אין הקבצות כמו באנגלית ובחשבון, ומבחן החוץ דורש לא פחות רצינות".

"אהה". אני פותחת את החלון מאחוריי. כוססת אצבע, כמו שאני תמיד נוהגת לעשות בשיחות דרמטיות שכאלה.

"מדובר בהקבצה של עשר עד חמש עשרה תלמידות, מכל המחזור. כאלו שמקצוע העברית מהווה בשבילן אתגר. את תצטרכי להנגיש להן את החומר בצורה בהירה, ובקצב שלהן".

"אני?" מים גולשים מהסיר. אני רצה להנמיך את הלהבה. מערבבת את הפסטה בפנים.

"מה את אומרת?" המנהלת לואטת, "המורה איזבי טוענת שאת תלמידה מצטיינת, ואת יכולת המסירה שלך זכינו לראות לא פעם ולא פעמיים בתכניות המקסימות שהנחית".

מבוכה צובעת את פניי. נדיר לקבל מחמאות ישירות מהמנהלת.

"קיבלת כבר הצעת עבודה אחרת?" היא שואלת לנוכח שתיקתי.

"לא, לא, מה פתאום". לפני רגע עוד הייתי תלמידה. מי חשב בכלל הלאה... "אני חושבת שהתשובה שלי חיובית... כמובן, אשאל את בעלי קודם לכן". ריח חשוד עולה מן הסיר. אני שופכת מים קרים על הפסטה. שרק לא ידבק בה הריח החרוך.

"הזמן לוחץ", המנהלת ממשיכה. "היינו רוצות שכבר בתחילת שבוע הבא נרכז את בנות ההקבצה ותתחלנה לעבוד".

"בעזרת ה'". אני אוספת נשימה עמוקה. דם חם זורם בכל עורקיי. מכבה את הטלפון, מחייגת מיד לאהרן, הוא אמור להיות בדרכו הביתה.

אהרן שמח. מאוד. השמחה שלו פשוטה משלי. היא כוללת רק עבודה מעולה ותלוש בסוף החודש.

השמחה שלי כוללת לחץ, הולך ותופח. הוא מתיישב לי על קנה הנשימה, מרעיד את קצות אצבעותיי.

אני זאת שנבחרתי, מתוך מחזור של למעלה ממאה בנות. אני זאת שברגעים אלו הופכת מתלמידה למורה.

זאת מחמאה ענקית, ומאיימת עד מאוד.

•

עד שאהרן חוזר, אני מספיקה לעבור אין ספור פעמים מול המראה, בוחנת את תיקי הצד החמודים שקניתי לפני החתונה. נזכרת בתיק הוורוד העמוס מחזיקים מקשקשים שליווה אותי בנאמנות בשש השנים האחרונות.

אני צריכה לקנות תיק של מורות. מכובד כזה. רציני.

פותחת ארון, עוברת על בגדי הנדוניה החדשים.

אני יודעת כמה חשוב למנהלת שהמראה החיצוני של הצוות יהיה יותר ממאה אחוז. עוד בתור מדריכות היא הדגישה לנו את העניין הזה, הסבירה כמה המראָה שלנו מהווה דוגמה אישית לחניכות.

ברוך ה', הגרדרובה החדשה שלי עונה בכבוד על כל הדרישות. נותר לי רק לבחור.

אני מתקשרת לאמא. היא לא מאמינה, מבקשת שאפרט שוב ושוב. מבטיחה לשמור לי את כל הקלסרים והדפים בעברית ששקדתי עליהם לפני ארבע שנים בסך הכל.

•

נעלי לק בצבע שחור מתקתקות על הרחבה המרוצפת בחצר. אני פוסעת את אותה הדרך המוכרת בתוך המגרש עד לשער הירוק. צמחים מתייבשים על הגדר, כדור נטוש בצד.

השער חורק את החריקה המוכרת. אני בפנים, נבלעת בנהר הבנות השוצף.

הפעם אני לא כמותן, בכחול תכלת. לא רצה במהירות להספיק את הצלצול, או מלהגת עם חברה.

הפסיעות שלי קצובות. מהדקת את רצועת התיק השחור אל הכתף.

אני מורה.

הנהר הכחול פונה ימינה, מתפצל לזרמים לפי כיתה. אני פונה לצד שמאל. דוחפת בעדינות את הדלת הפנימית השקופה. 'אין כניסה לתלמידות'.

את השלט הזה הציבה המורה נוישטאט עוד בשנה שעברה. חורה לה מאוד למצוא תלמידות מסתובבות במתחם המיועד לצוות. "זה לא מכובד ולא מכבד. אם אתן צריכות משהו, חכינה בחוץ או שפשוט תבקשנה באשנב המזכירות, כן? גם למורות מגיעה טריטוריה פרטית".

אני פוסעת אל תוך הטריטוריה הפרטית מעט במבוכה, מרגישה חודרת.

חדר המורות הומה. השנה התחילה כבר לפני שבוע, המחנכות כמעט שכחו שהיה פעם חופש גדול... עכשיו מופיעות המקצועיות, כל אחת בזמנה.

אפילו קורות חיים עוד לא הספקתי לכתוב, או לכתת רגליים בין בתי הספר בעיר...

”פשוט נחטפתי!” צחקה אמא שלי.

השנים האחרונות בסמינר הקנו לי תדמית של מדריכה מוצלחת, מנחת התכניות הסוחפות ביותר, זו שהציגה תפקיד ראשי בערב ההורים וכמובן - תעודותיה חלקות ללא רבב.

אבל כאן, לראשונה בחדר המורות הגדול, בהמולת הצוות המורכב ברובו ממורות מבוגרות ומנוסות, אני מתכווצת. פעימה קטנה בלב.

מחפשת כיסא פנוי לשבת, מישהי נחמדה להחליף אתה מילה. המורה גרין בוחשת במרץ בכוס הקפה שלה. העיניים שלי מתמגנטות אליה אוטומטית.

המורה הנערצת שלי מט'... זו שמחצית הכיתה היתה מתוסבכת עליה באופן רשמי, והמחצית השנייה במסתרים. אני הייתי במחצית השנייה.

הסגנית סוערת לידה, הן מתווכחות על עניין חינוכי כלשהו. אני מניחה את התיק, בודקת את פינת הקפה, חוזרת חזרה אל השולחן. מה לעשות שריח של קפה מבריא אותי מטרים לאחור... ומה חשבתי? שאמצא כאן אבקת שוקו?

המורה גרין מבחינה בי פתאום, נושאת אליי מבט עמוק. כמו אז. “שיפי, את כאן. כמה נעים לראות אותך אתנו”.

אני נמסה בדיוק כמו אז. מסמיקה. אוף.

היא ממשיכה את השיחה עם הסגנית בתנועות האופייניות לה. נתז מהקפה שלה נוטף על השולחן.

אם היתה יודעת כמה הגיתי בה, בימים ובלילות... פתאום היא קרובה כל כך, מסבה אתי בסמוך לאותו השולחן.

צלצל. אני מתנערת. הגיע הזמן שלי. מניפה את התיק השחור, מערימה ערמת שכפולים.

מרגישה חיל שיוצא אל הקרב.

"שיפי?" המורה למדעים מנופפת לי, קלילה ומצחקת כהרגלה, "איזה יופי לראות אותך! כל כך מסתדר לי שאת זו שממשיכה לעבוד כאן בסמינר. בכל שנה המנהלת בוחרת בוגרות בפינצטה. היא הרי מכירה היטב את התלמידות שלה. לא כל אחת מהן זוכה להפוך למורה מהר כל כך, את יודעת..."

היא מביטה לצדדים, מנמיכה את קולה. "שמחתי כל כך שרחלי אחותך לומדת בכיתה של פייגי שלי! חשוב לי מאוד מאוד שבנות הכיתה תהיינה ממשפחות טובות, וגם אמרתי את זה למנהלת. היא הבטיחה שתסדר לפייגי כיתה מעולה. את יודעת, בגיל הזה, כמה חשובה החברה..."

המורה גרין מגיחה פתאום מאחור. עיניה גדולות.

"רחלי שטיין היא אחותך, שיפי? באמת?"

אני מהנהנת. החיוך שלי עקום.

"מעניין... גרין זוקפת גבות, "מעניין מאוד..."